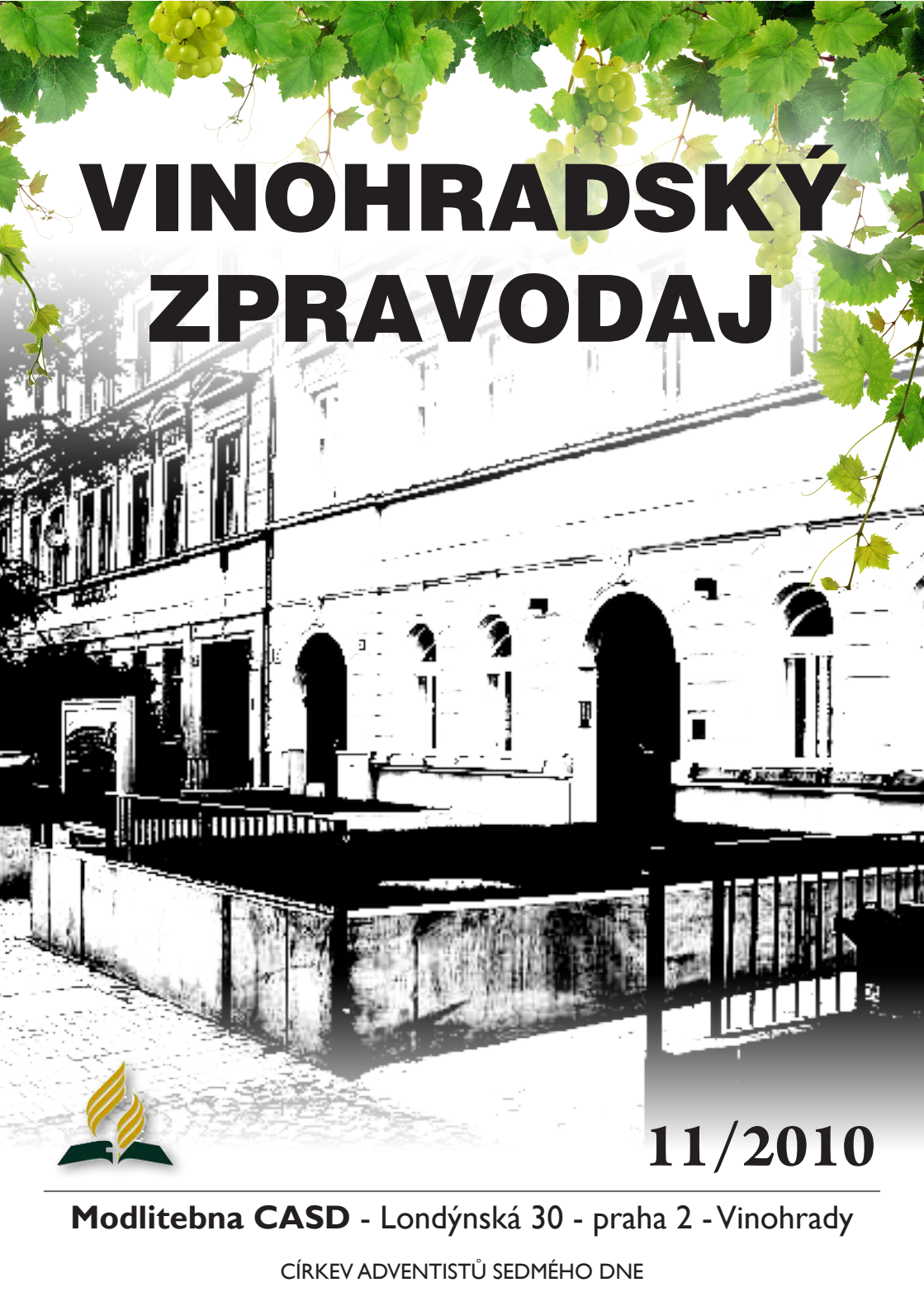

VINOHRADSKÝ ZPRAVODAJ

11/2010

Modlitebna CASD - Londýnská 30 - praha 2 - Vinohrady

CÍRKEV ADVENTISTŮ SEDMÉHO DNE

PROGRAM SOBOTNÍ BOHOSLUŽBY

13. BŘEZNA 2009

9.30 - 10.30

Sobotní škola

Společná píseň a modlitba
Sobotní škola v jedné třídě
„Pojetí pravdy v americkém protestantismu 19. století“
přednáší R. Mach, B.Th., M.A.– učitel teologického semináře
Sbírka pro misijní projekty CASD
Společná píseň a modlitba

10.30 - 10.40

Přestávka

10.40 - 12.00

Bohoslužba s kázáním

Uvádí Klouda V.

Společná píseň č. 293
Sborová oznámení
Společná píseň č. 13
Přímluvná modlitba / Králová M.
Píseň pěveckého sboru
Čtení z Bible – I. list Petrův 4,7-11 / Šubrtová El.
Modlitba před kázáním / Pospíšil J.

Kázání – Mach R.
„O rychlém a pomalém čase“

Hudební ztišení / Gospel
Sbírka pro sbor
Společná píseň č. 179
Modlitba / Mach R.
Společná píseň č. 280

14.00

Odpo. shromáždění s kázáním D. Kašlíka

15.30

Modlitební shromáždění

PROSÍME VŠECHNY O VYPNUTÍ MOBLNÍCH TELEFONŮ BĚHEM BOHOSLUŽBY.

OZNÁMENÍ SBORU VINOHRADY

1. Dnes dopoledne nám poslouží kázáním Božího slova bratr Roman Mach, učitel teologického semináře naší církve. Bratra tímto mezi námi srdečně vítáme.
2. Od dnešní soboty budou dopolední bohoslužby našeho sboru přenášeny slovem i obrazem v mém přenosu po internetu. Záznamy bohoslužeb budou archivovány, takže se na ně budete moci podívat i ze záznamu. Odkaz na vysílání najdete na našich sborových internetových stránkách. Věříme, že rozjiždějící se projekt obohatí nás, sestry a bratry z jiných sborů doma i v zahraničí, a že zde povzbuzení najdou i náhodní diváci. Bratru Vlachovi i jeho týmu tímto za realizaci projektu děkujeme.
3. Zkouška sborového zpěvu se uskuteční 15 minut po skončení dopolední bohoslužby.
4. Odpolední shromáždění začíná dnes ve 14,00 hodin. Kázat bude bratr Dan Kašík.
5. Příští sobotu 20. března nám dopoledne poslouží kázáním Božího slova náš kazatel Radek Jonczy.
6. Ve věku 82 let zemřela dlouholetá členka našeho sboru, sestra Anna Dostálíková. Rozloučíme se s ní příští sobotu 20. března v 15,00 hodin, kdy v naší modlitebně proběhne smuteční vzpomínková bohoslužba.
7. Příští sobotu jste od 16,30 zváni na setkání KD I i KD2. Na programu je zajímavé setkání a posezení s manželi Pavlíkovými.
8. V traktátu jsou taky k zakoupení nové biblické úkoly a Advent.
9. Společenské centrum v nejbližších dnech nabízí akce, z nichž vybíráme tyto:

V úterý 16. března od 19 hodin pokračuje přednáškový cyklus „Svědectví genetického kódu“. Přednáší renomovaný chemik Prof. RNDr. Vladimír Král, DSc. Druhá přednáška má název:

„O významu životního stylu.“

Ve čtvrtek 18. března od 18:30 hodin pokračuje pod vedením našeho kazatele seminář s názvem „Příběhy BIBLE“. Jedná se o četbu biblických textů s odborným výkladem. Účastníci semináře se v nejbližších týdnech budou zabývat studiem příběhu

„O Josefovi a jeho bratrech.“
10. S litostí rusím termin 19.3. kdy mel mezi nas prijit J.Benes...zel musí neodkladne do Brna, ale dobra zprava je, ze mame další dva termíny a to 9.4. a 7.5. Pokud vas napada nejake tema, které by jste chteli probrat, nestyďte se .-)))) a s duverou se na me obratte,

Dekuji Jonak

TOUHA PO MODLE

2 MOJ. 32,1-14 - DUŠEN KUČERA

Jak rychle zapomíná lid na Hospodina a jeho činy! Jak rychle zapomíná lid na Mojžíše, na jeho prostřednickou službu a jeho poselství! Jak rychle lid zpředmětňuje a zmrtnuje živého a mocného Boha, který je tak předivně zachránil z otroctví! Lid velmi brzy po absenci Mojžíše už o něm mluví neuctivě. Velmi brzy po zázračném vysvobození už zase hledá hmatatelné opory a jakéhosi dosažitelného boha. Jak hluboce snížil zjevení nepostižitelného Hospodina do modelu modly!

Z příběhu vyplývá, že lid nevydrží dlouho bez své podoby boha, které rozumí po svém. Lid nevydrží dlouho bez všeobecně náboženských symbolů. Jakékoliv vzniklé duchovní vakuum okamžitě zaplňuje svými obrazy.

Proč se tak stalo?

Lid své počínání zdůvodňuje tím, že už dlouho se neukázal Mojžíš, který zprostředkovával Boží poselství. Ano, už jej pár dní neviděli... Čili se začali ptát. „Žije? Platí ještě jeho slovo? Máme ještě věřit, důvěřovat, doufat, spoléhat na jeho slova o Božím vyvolení a plánu, která řekl před pár dny – a od té doby nic?“

To je také naše otázka: Platí Boží slovo, i když se mění situace??

Stav způsobil náboženskou krizi.

Náboženská krize, které jsem zde svědky je velmi nebezpečný jev, protože vyvolává zkratová jednání :

- Lid jedná zkratově – chce modlu. Své vnitřní obavy a nejistotu chce upevnit fyzickým jevem - modlou.
- Áron jedná zkratově – poslechne lid a zařídí sběr zlata ke stavbě. Možná si myslel, že vysoký nárok na jejich obětavost je odradí. Ale náb. horlivost nezná ani finančních hranic. Zde vidíme, že samotný kněz bez prorocké korekce nestačí a způsobuje náb. katastrofu.
- Bůh jedná velmi nahněvaně (lidsky řečeno, pokud vůbec něco takového my lidé můžeme o Bohu vypovědět), protože oznamuje tvrdý soud a trest smrti.
- A Mojžíš? Nejprve jedná velmi přimlůvně – je stále v Boží přítomnosti, asi to má na něj vliv. Bůh ho dokonce vyslyší, což je zázrak. Ale jak sejde dolů a slyší ono křepčení a „rozpuštělé“ písně, rozčílí se a rozbije desky zákona, které mu opatřil a popsal sám Hospodin Bůh.

Modla

Co se vlastně stalo?

Možná, že z počátku ani nemysleli na nějakou náb. revoluci a znevážení Mojžíše či Hospodina. Prostě jim začal scházet viditelný a hmatatelný obraz, který by ztělesňoval Boží sílu a vedení. Cítili potřebu přiblížit, zpředmětňit, zpochoptelnit svými smysly, kulturně, hudebně, umělecky tancem. Pravděpodobně to byla jakási orgiastická slavnost plná emocí a sexuálního vzrušení. Došlo k určitému smíchání víry v záchranné vedení Hospodina s pověrečnou touhou disponovat Bohem. Hospodinovo jméno a jeho velikost je ztotožněna s lidským výtvozem. To je problém celé akce!

Řešení lidu je laciné a povrchní. Náhražka Boží postaty je vždy jen umělinou a zkratem.

Není to představa téhož Hospodina, kterému věřil Abraham, Izák a Jákob či Josef, kteří žili z víry, neměli nic moc předmětného. Museli vydržet většinou dlouhá léta – bez syna, bez země, bez majetku, bez svobody v žaláři v ponížení. Hospodin byl pro ně spíše příslib, povolání, zaslíbení, jakýsi výhled, ale většinou nic moc jistého a hmatatelného.

Místo živého Slova a služebníka Mojžíše, místo mocného Hospodina, který je povolal a vedl, vysvobodil, si vytvořili viditelné a hmatatelný předmět – který pojmenovávají, opatřují hodnotou, zásluhami a oslavují ho. Býčka vytvořili z mrtvého materiálu, který mají hned po ruce – z náušnic, které získali z Egypta.

Podoba býčka není náhodná. Kopíruje okolní náboženské a mytické představy o tom, že býček v té době a prostředí ztělesňuje síly života a plodnosti ve spojení s vegetačním obdobím. Býček je e blízký lidskému předobrazu života jako takového a jeho zajištění.

Je blízký okolní kultuře a náb. představám daného prostředí. Ale je nekonečně vzdálený Bohu samotnému, přestože se snaží kněz Áron akci nazvat jako „slavnost Hospodinovu.“

Býček, ač zlatý a velký a vysoko posazený, se však nehýbal, nemluvil, nevyvádí z pouště – nemá duchovní směr, nesděluje živé poselství, není Bohem. Má jen lidskou symboliku existence, není však oním jsoucnem (kdybychom chtěli pro náročné navázat na Heidegera).

Náboženská krize Izraele v tu chvíli tedy není krizí povrchní. Lidu nechybí zlato, hudební nástroje k bohoslužbě, peníze na technické vybavení, nové umělecké žánry. Dostali se do krize náboženské! Nedá se říct, že to byla krize přechodná, místní, chvilková, která zase brzy přejde a my ji nemusíme brát příliš vážně. Náboženská krize je typickým lidským fenoménem. Jejich krize – jako každá náb. krize je vždy hluboká. Sáhá totiž na podstatu lidské existence a podstatu lidské identity. Člověk se dostává do krize ideálu, vzoru, cíle, zdroje života a poslání. Krize lidu bychom dnes mohli nazvat krizí církve.

Mluvíme o úpadkovém jevu, který způsobilo chování lidu i jeho vedení. Lid se projevuje netrpělivě – nedočkavě a umíněně. Chce vidět svého boha co nejdřív a hmatatelně!

Chce ho zažít, mít možnost se ho dotknout, přijít a vidět, prožít zkušenost, potom ji vyprávět okolí, sdílet se se svou náb. zkušeností, jak býček stál vysoko, skvěl se ve svém zlatě, a jak všichni od srdce tančili a zpívali – a prožívali bezpochybně hlubokou náb. zkušenost.

Konkrétně: Lid připraví tanec kolem zlatého telete se zpěvem: „Toto je náš Bůh, který nás vyvedl z Egypta“. Z projevu vyplývá, že se nejedná jen o kulturní akci, ale že je to liturgický text. Obsahuje vzývání, modlitbu, která byla zviditelněna a zmaterializovaná, tak lidsky blízká, individuální – žel příliš subjektivní. Jejich býček tedy není běžným uměleckým předmětem, ilustrací – obraz, soška odkazující na něco vyššího a nezpochybnitelného.

Modla zde zpředměťňuje živého Boha, zmrtvuje, omezuje. Boha samotného i jeho spásanosné, osobní a dynamické jednání!

To jejich tele bylo vytvořeno z jejich vlastních náušnic (ukradených z Egypta!). materiál odráží také egyptské myšlení, i když opustili egyptské území. Nebyl to ani přírodní būzek – oslava slunce, měsíce, hvězd, vodu vzduch... Postavili si mrtvého býčka. Jen odlitek.

Lidské obrazy Boha jsou výplodem lidské fantazie, přetvořením stvoření a odrazem okolního kulturního vlivu. Nic zjeveného, nadpřirozeného, nadsociálního. Žel. Živého a mocného Hospodina zastinili výplodem mysli, emocí, citových tužeb a sociálního tlaku.

My ze SZ víme, že vysvobození z Egypta je předzvěstí pro celkovou záchranu z bezvýchodné situace hříchu. Tele, tedy tento zákl. čin zcela deformuje. Jejich prohlášení pohrdá velikostí Boha Stvořitele a Vysvoboditele, který mezitím připravuje s Mojžíšem tak geniální desky smlouvy. Hosp. mezitím, co lid staví modlu, pokračuje systematicky ve svém plánu – jak vyškolit lid, jak jej dovést do zaslíbené země, kde je chce dál vychovávat, aby věděli jak žít, pracovat, jak a co budovat, jak působit na okolní pohanské národy, jak vzdělávat mladou generaci, jak řídit národ, jak se chránit pohanským představám a tak lidsky blízkým pokušením atd. jak čelit různým budoucím politickým a nábož. nebezpečím. To vše lid svým pohanstvím oddálil.

Základem pohanství je tu lidská nedočkavost, slabost, nemoc a snaha svou nadějí v Bohu nějak zpředmětnit, zviditelnit za každou cenu. Slovo: „honem..“ tuto křeč ukazují v celé své nahotě! Nedočkavost nastupuje místo trpělivého sledování víry, čekání na plnost Božího království a dlouhodobé naděje. Chvilku se nic neděje, žádné vzrušení, žádná publikovatelná zkušenost, tak to ticho a prázdno hned musí naplnit něčím viditelným. A přitom ten čas a prostor mohli vyplnit vzpomínkou na poslední události, vzpomínkou na slova, poselství, vysvobození, Boží činy. Pro lid je však těžké věřit, žít ze Slova, žít z víry ve včerejší slovo, žít z naděje a z připomenutí Božího slova, které bylo zjeveno dříve.

Příběh dokládá známý fakt, že člověk je skutečně nevyčísitelně náboženskou bytostí.

Je to původně Kalvinovo přirovnání, že člověk je továrnou na bohy. Později tuto tezi převzal Ludvig Feuerbach a po něm už nebylo daleko k prohlášením v Kapitálu K. Marxe, že náboženství je opiem. Ale ani opium není důvodem paniky, že česká společnost je ateistická a že s v ní nedá pracovat s klasickým důrazem na křesťanské vyznání víry a jeho aktualizaci. Naše společnost není sice formálně křesťanská, ale určitě není ateistická. Jen vyplňuje duchovní vakuum jinými religiózními prvky, protože není vyučováno pravdivým evangeliem. Trend společnosti se promítá do trendů v církvi.

Jestli si nejsme jisti, zda nejsme příliš kritičtí, pomůže nás snad připomenutí, jak na danou akci reaguje sám Hospodin: „Hned sestup dolů! Tvůj lid, který jsi vyvedl z Egypta, spáchal zvrácenost. Brzy sešli z cesty, kterou jsem jim přikázal. Odlili sochu telete, klaněli se mu, obětovali mu a říkali: ‚Toto je tvůj bůh, Izraeli, ten tě vyvedl z Egypta!‘“ 9Hospodin Mojžíšovi řekl: „Pozoruji tento lid – ó, jak je tvrdší! 10Nech mě, ať je zachváti plamen mého hněvu; vyhladím je, ale z tebe učiním veliký národ!“

Příběh se velmi rychle dostává do obrátek. Co způsobí vystřízlivění? Jiná píseň, jiný tanec, jiný obraz či socha? Nikoliv. Opět to klasické dřívější Boží slovo! Jen ono může odhalit realitu, jeho příčiny a ukázat východisko. Až ve světle nového Božího promluvení se znovu ukáže, že modloslužba degraduje samého Hospodina na lidský produkt. Závažnost činu se nemenší ani tím, že nakonec se Bůh nechá přesvědčit, že hned nezahyne celá skupina pohansky smýšlejícího lidu. Princip zůstává a platí. Ten nekompromisní Boží soud nad Božím lidem, je důvodem, proč je důležité o tom přemýšlet. Zde není řeč o soudu nad pohany v okolí, kteří nepoznali Hospodina. V Božích očích tu platí stále rozdíl dobro-zlo, vhodné-nevhodné, správné – nesprávné.

Jak tento rozdíl rozpoznat? Kdy už platí, kdy ještě ne? Nepřehání to Bůh? (Chceme však Boha hodnotit? (jeho myšlení jiné..) Ptáme se, zda to nepřehání Mojžíš? Nebyl Mojžíš přemožen svými emocemi, že se začal chovat tak zkratově? Musel hned tak vyvádět, křičet a rozbíjet ony vzácné kamenné desky s čerstvým textem smlouvy? Ano, Mojžíše můžeme kritizovat, ale nezapomeňme, v jaké se ocitl situaci.

Písmo ho v daném jednání nekritizuje.

Příběh ukazuje, že se jedná odpojení od zdroje života jako takového a nahrazení odlitkem. A to není otázka názoru a pocitu, to souvisí s existencí samotnou. (Ekologická krize je jen jednou částí tohoto procesu). Nejprve ten čin souvisí s existencí a identitou lidu jako Božího lidu.

Sociologicky a religionisticky zde vzniká uprostřed lidu nové náb. hnutí. Má symbol, ideu, vůdce, vizi, zpředmětnění a ztělesnění, ohraničení, dogma... Může to být nějaká vyhecovaná skupina nadšenců... Ale rozhodně nemůžeme hovořit o jevu blízkém prorockému učení či později reformačnímu hnutí, které se vrací k pramenům zjeveného Písma a Hospodinovu.

Existuje celý vědecký obor, který se těmito jevy dnes systematicky zabývá – religionistika.

Všimá si, že ani moderní doba není ušetřena náb. hledání. Vidíme to v hledání symbolů, které nám mají pomoci najít podstatu smyslu, naděje, víry, hodnot. S navrženými symboly se víceméně snažíme ztotožnit – a tak najít svou identitu: Kdo jsme, odkud jsme vyšli, kam směřujeme, komu za to vdčíme, kdo je našim vzorem, co je ideálem, prapříčinou, zárukou budoucnosti... Symboly dnes nacházíme ve sportu, konzumu, obchodní značky, náb. hnutí. Lid hledá platné odpovědi na dosud nevyřešené otázky po jistotě! Zarážející je, že nestačí lidu známý příběh a poselství o nedávném exodu a jeho dopadu na budoucnost. Díky jemu jsou svobodní na poušti mimo politické hranice Egypta. Hranice zemí a kultur však neudrží náboženské nálady.

Otázka věřících:

Jak věřit, když Boha nevidíme a nemůžeme si na něj šáhnout? Co s tím také dnešním hladem po těch zkušenostech a náb. zážitcích? Zážitky můžeme vyprodukovat velmi rychle a působivé, ale otázka je, zda je to zkušenost s Božím slovem a jeho činy – tedy seshora, anebo je to zkušenost pouze náboženská – tedy lidská, zezdola.

Býček je lidský výplod - deformace faktu, že Hospodin sídlí v nebi ne místě nepřístupném, nevytížitelném.

Býček = výsledkem naléhání lidu na vedoucí národa, aby měl něco svého – co si sám udělá.

Býček = dokladem, že ani Áron nedokázal ubránit lidskému náb. nátlaku.

Býček = dokladem, že velmi brzy lze zapomenout na skutečné zkušenosti s Hospodinem.

Býček = důvodem Božího trestu a zároveň potvrzením, že se lid tragicky mylí.

Býček = příčinou rozbitých desek Bohem připravené smlouvy, kterou lid pohrdl.

Židé přitom definováni jako lid, později jako národ, jako skupina věřících díky svému nadpřirozenému původu = pramen identity, minulosti, současnosti i budoucnosti ! Ještě horší prohlášení by mohlo být, že modla představuje přímo boha jejich otců..!

Touha po náb. zkušenosti je v současném křesťanství aktuálním tématem. Nedávná studie Jana Černého se zabývá oním živým jevem náb. zkušenosti jak v katolickém, tak evangelickém prostředí. Souvisí se základními křížovatkami:

1. Boží suverénní zjevení v dějinách versus osobní lidská zkušenost
2. Objektivní Boží jednání versus subjektivní aktivita a úsudek lidí
3. Přímé zjevení Boha před pádem do hříchu versus zprostředkovaná zkušenost v lidské historii po pádu do hříchu

4. Nepředmětný, suverénní duchovní Bůh versus bůh ve zkušenosti zpředmětněn, zmateriálován, zkulturněn, zmrtven.
5. Symboly a náznaky biblických motivů s prorockou interpretací do eschatologické budoucnosti versus sražení na vlastní příběhy a jejich vlastní interpretace místního prostředí.
6. Nadsmyslový čin versus pouze smyslově omezený zážitek.
7. Suverénnost Božího jednání versus zvyk, tradice, dovednost, taktika, technika zkušenosti
Snad právě proto P. Ricour se onomu námi tak oblíbenému slovu „zkušenost“ ve spojení s náboženstvím vůbec raději vyhýbá a radí vyhýbat!
8. Lidská odkázanost na víru, suverenitu a svobodu Hospodinových činů je srážena na sekulárním, kontinuálním, bezproblémové a každodenní.
9. Vertikální, nadčasové, nadsvětelné, nadosobní a nadnárodní zjevení Boží vůle versus horizontální, čistě funkcionalistické dějinné zkušenosti.
10. Vztah víry s Bohem, kterému Boží muži a ženy většinou nerozuměli a považovali za nabourání lidského očekávání snižen na vztah k samotné zkušenosti a našeho zážitku, který sladěn s dobovými, kulturními a osobními sny.

Mt 24: Tehdy – až na konci času se na nebi objeví znamení Syna člověka a tehdy všechna pokolení země spatří Syna člověka přicházet na nebeských oblacích s velikou slávou a mocí.

Do té doby jsem odkázání na víru a zaslíbení. Absolutno nemůžeme srovnávat s relativním. To je možné jen skrze víru v Krista, který se stal tělem. Hospodin Bůh je jiný. Je to dobře nejen pro Boha – tím zůstává Bohem. Je to dobře i pro nás lidi – nestáváme se obětí svých omylů.

Bůh jako jiný nakonec i v tomto příběhu znovu překvapuje – jako ostatně vždy. Už jen tím, že se nakonec dá přemluvit „člověkem“ Mojžíšem, aby se nad hříchem lidu slitovat. Vždyť co by si pomysleli okolní národy? A Bůh Mojžíšovi přislíbí milost, že nezničí celý lid..i když nakonec stejně určitý trest lid nemine.

A tak naše lidská náboženská zkušenost zůstává stále závislá na Bohu a na tom, že nám dává znovu nový počátek. V náboženské oblasti jsme cele závislí na jeho zjevení a konání – i na tom, že také interpretace lidských náb. zkušeností nemůže zůstat jen na lidech, ale na studiu jeho Slova a následném kritickém zkoumání našich tak přirozených výkladů a pocitů.

Naše myšlení je jiné, než Boží (Iz)

Pokud hledáme smysl, zakotvení ve vesmíru, vztah s absolutnem, je to dobře. Bůh je jistě každému nablízku. Bůh je však nepostižitelný lidskými schopnostmi. I když my jsme nevěrní, on zůstává věrný a my přežíváme díky jeho věrnosti. Představuje to největší tajemství, před kterým můžeme jen žasnout, obdivovat a uctívat.

Jen jemu a jeho nevyzpytatelnému úradku patří veškerá čest a sláva na věky. Amen.

*Služba žen v Českém sdružení Církve adventistů s.d.
srdečně zve na setkání žen*

B E T A N I E P R A H A 2 0 1 0

v sobotu 24. dubna 2010

*ve Společenském centru na Brumlovce
(poblíž stanice metra C Budějovická)*

*setkání má inspirovat ženy k životu a službě
a nabídnout odborné workshopy*

*zveme sestry ze všech sborů Českého sdružení
i jejich známé, kolegyně...
v poledne zajištěno občerstvení*

*v krátké době sdělíme další informace
o programu a dopravě*

*již nyní můžete hlásit svou účast
nebo klást otázky na adresách:
psustkova@casd.cz nebo*

České sdružení CASD, Peroutkova 57, 150 00 Praha 5

těšíme se na setkání s Vámi

KROKY ČESKÉ HISTORIE

25.ČÁST - PRORADNÉ PLÉMĚ VRŠOVCŮ? DÍL PRVNÍ (1100 -1107)

A tak, jak jsme si již řekli minule, rukou zákeřného vraha skončil český kníže Břetislav II. nejstarší syn krále Vratislava z maminky Adleyty Uherské. Vyhaslo tak pokolení Adleytino a vyhaslo 11.století. Do století následujícího vstupují Břetislavovi nevlastní bratři, totiž synové krále Vratislava a maminky Svatavy Polské. Jsou tři : Bořivoj, Vladislav a Soběslav. Všichni budou knížaty zemí českých a rodová linie Přemyslovců z maminky Svatavy nezanikne dříve než celý rod v to osudové olomoucké jitro roku 1306.

My zatím ale pospěšme na rozloučení s Břetislavem II. Kdo jiný může být naším průvodcem než muž, jež se tryznou osobně zúčastnil - nás milý Kosmas. „A tak v noci potom po kuropění uprostřed kněžů, jako dobrý Boží bojovník, rozdělil obojí podstatu lidskou v její prvky. A věříme bez pochybnosti, že buď již došel nebo dojde nebeského družstva. Za jeho maramy jeden z duchovenstva kráčeje až ke hrobu, opakoval takový žalozpěv : ‘Duše Břetislava ó Sabaóth Adonai, ať žije vysvobozena ze smrti, Břetislav Iskyros.’ A kupodivu svým pláčem dojímal duchovenstvo i lid k pláči tak, že tomu, kdo plakal, ještě více bylo do pláče.” Jak vidíte, jsou v životě nás lidí okamžiky, kdy Bůh zcela stírá tisíciletou propast mezi našimi časnými životy ukazující na to podstatné : vírou získání života věčného.

To vše se stalo na Vyšehradě, odkud Břetislav panoval a jeho rodná sestra Ludmila, jež byla služebnicí Boží, mu dala vystavět kapli zasvěcenou sv.Tomášovi. Biskup i předáci země poslali posly k Bořivojovi, jež držel z pověření bratra brněnský úděl, aby pospíšil do Prahy přijmout knížectví celých Čech. To se stalo a na Boží Hod vánoční byl Bořivoj II. povolán knížetem. A tu staly se dvě události, které obě, jak uvidíme, neblaze ovlivní dějiny našeho státu.

Ta první se odehrála ihned po odchodu Bořivoje z Brna, kdy Oldřich a Litold, i když jak víme bratřenci Bořivojovi stejné krve rodové, obsadili všechna opevněná místa Moravy, vyhnavše posádky Bořivojovy. Tím byl zahájen ne bratro, ale bratranco-vražedný spor o vládu země, neboť nejstarším Přemyslovcem nebyl Bořivoj, ale Oldřich syn Konrádův, blahé paměti knížete českého z údelů moravských.

Ta druhá událost byla o to divnější, neboť z vyhnanství polského se vrátili dva předáci rodu Vršovců, Mutina a Božej, ke knížeti Bořivojovi a ten je opět přijal na milost a vrátil jim Žatec i Litoměřice. Vysvětlit se to dá je nutnou potřebou zbrojního lidu a asi i potřebou klidu mezi Čechy a Polskem. Zatím Oldřich v Řezně před císařem Jindřichem IV. slíbil dát vysoký tribut, když mu tento pomůže ke stolci knížecímu. Co by císař za peníze neudělal? A tak jsme měli knížata dvě! Co teď? Co jiného než válka. Tak se také stalo. Na štěstí moudří předáci vida, že s Oldřichem jdou do země mimo jeho bratra Litolda sami cizáci, postavili se pevně za Bořivoje. Sřet armád nastal u Malína, vzpomínáte - kdysi jednoho z hradů Slavníkovských. A ještě ke zkáze Oldřicha oba další bratřenci, ale z tatínka Oty, totiž Svatopluk a Otík táhli za Oldřichovými voji a věrní Bořivojovi, sevřeli je zezadu. Tak se vojsko Oldřichovo dalo na hanebný útek přes hvozď k Habrům, frisinský biskup prý tam ztratil či možná zahodil bohoslužebné náčiní. Jak nevzpomenout na bitvu u Domažlic za „pouhých“ 331 let později, že?

Tak panoval Bořivoj v dobré shodě se Svatoplukem a Otou a v klidu zbrání s Oldřichem a Litoldem po dobu čtyř let. V roce 1104 totiž Svatopluk, byvše uražen nějakou neblahou skutečností ze stany Bořivoje z loňského tažení do Polska na pomoc knížeti Boleslavovi proti jeho levobočnému bratrovi Zbyhnědovi, zvedl se proti svému bývalému spojenci a českému knížeti. Zatím tajně pomocí špehů a pomluvačů, udavačů a jiných rozséváčů nesvornosti. Ti, obcházejí hrady české, bouřili proti Bořivojovi a lákali pro Svatopluka. V roce 1105 pak do Čech vpadl Svatopluk i vojensky. Tentokráte

však ještě neuspěl. Proč to slovo tentokráte, ještě uvidíte. V roce 1106 došlo mezi císařem Jindřichem IV. a jeho synem Jindřichem ke sporu a dokonce do Řezna k soustředění dvou vojsk proti sobě stojících. Češi pod Bořivojem byli na straně císaře, ale protože jeho vlastní dílem utekli, dílem přešli ke vzbouřenému synáčkovi, dali se nakonec na urychlený ústup. Za jejich pomoci císař Jindřich IV. přes Čechy odešel do Saska, kde 7.8.1106 život dokonil a králem říše římské se tak už bez boje stal jeho stejnojmenný syn toho jména pátý. Ten bude králem říše do roku 1111 a pak i císařem do své smrti v roce 1125. V roce 1122 pak ve Wormsu to bude právě on, který s papežskou kurií uzavře mír tzv. konkordátem Wormským, čímž ukončí boj o investituru tak neblaze započatý jeho tatínkem, jak jsme si už povídali. Ale teď zase zpátky domů. Zde zatím Svatopluk, sám nemuseje se obírat úkoly a povinnostmi knížecími, místo aby tomu byl rád, pikle další připravil až takovou měrou, že přes ošemetníka jménem Sinona dal do duše Bořivojovy falešnou pomluvou nenávisť ke svým věrným, z čehož i Bořivojův konec vzešel. Jak k tomu došlo? Bořivoj chtěl zajmout Vršovce Mutinu a Božeje, ač mu byli věrní. Ti se to dozvěděli a přehli k Vladislavovi. Společně pak poslali na Moravu pro Svatopluka a udeřili na Bořivoje. Nyní musel přehnout sám kníže zradou bratra a bratrance. To je, co? Zde opět postůjme u Kroniky Kosmovy: „Tak byl Bořivoj, tichý jak beránek, zbaven panství a Svatopluk zuřivější jak tygr a divočejší jak lev byl dosazen na trůn dne 14.5. roku od narození Páně 1107.“ Však brzy se naplní ono „čím člověk zachází, tím také schází“, uvidíte! Svatopluk jak ohavně začal, tak bude ještě ohavněji pokračovat až nakonec ohavně skončí. Ale to zase, dá-li Bůh, příště.

Za Váš zájem o českou historii děkuji J. a S. Linhartovi.

Biblický týden Českého sdružení

Křesťanská církev adventistů?

hledání společných kořenů a jedinečností

kdy: 8.–15. 8. 2010

kde: KC IMMANUEL, Dlouhý u Ždírcé nad Doubravou

kdo: Ján Barna, PhD.
učitel systematické a biblické teologie na Newbold College

změna způsobu přihlašování

elektronické přihlašování na www.biblickytyden.cz

bude zahájeno 15. 3. 2010 ve 14⁰⁰ hod.

SBOR VINOHRADY - KONTAKTY:

PRVNÍ STARŠÍ SBORU

STARŠÍ SBORU pro mládež

STARŠÍ SBORU pro křesťanský domov

STARŠÍ SBORU pro střední generaci a seniory

KAZATEL SBORU VINOHRADY

J. Králová

Csaba Čák

V. Klouda

J. Králová

R. Jonczy

732 780 561

604 981 263

724 607 200

732 780 561

724 607 201

INFORMACE O ZPRAVODAJI:

Prosíme všechny, kteří mohou nebo chtějí čímkoliv do zpravodaje přispět, aby tak učinili.

Zasílací adresa pro uveřejnění příspěvků: vinohradsky.zpravodaj@email.cz

Uzávěrka zpravodaje: **STŘEDA**

Žádosti o zaslání zpravodaje elektronickou poštou zasílejte na uvedenou e-mailovou adresu

www.casd.cz/praha-vinohrady, vinohradsky.zpravodaj@email.cz